

O NIEKTÓRYCH ISTOTNYCH ELEMENTACH DZIAŁALNOŚCI ZAPOBIEGAWCZEJ PERSONELU PAŃSTWOWEJ KRYMINALNO - WYKONAWCZEJ SŁUŻBY UKRAINY

W artykule przeanalizowano akty normatywno - prawne oraz praktykę ich stosowania w działalności personelu organów i instytucji odbywania kary, związanej z zapobieganiem przestępstw i wykroczeń ze strony skazanych. Określono problematykę oraz nieuregulowane zagadnienia dotyczące tematyki badawczej, a także opracowano naukowo uzasadnione kierunki ich rozwiązania.

Słowa kluczowe: Zapobieganie przestępstw, personel organów oraz instytucje odbywania kary, skazany, pozbawiony wolności, akt normatywno - prawny, cel, zadanie, działalność.

SOME SUBSTANTIAL ELEMENTS OF THE SAFETY ACTIVITIES OF THE STAFF OF THE STATE CRIMINAL-EXECUTIVE SERVICE OF UKRAINE

The article analyzed the legal acts and practice of their application in the activities of the personnel of bodies and establishments of execution of punishments associated with Sapone of crimes and offences by convicts. Identified problem and malwareremoval questions on the designated topics of study and develop scientifically sound solutions to them in fact.

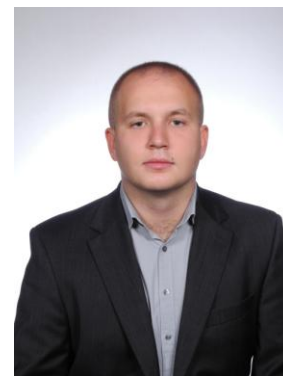
Keywords: crime prevention; personnel of bodies and establishments of execution of punishments; convict; imprisonment; legal act; purpose; objectives; activities.

ПРО ДЕЯКІ ЗМІСТОВНІ ЕЛЕМЕНТИ ЗАПОБІЖНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПЕРСОНАЛУ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

В статті піддано аналізу нормативно-правові акти та практика їх застосування у діяльності персоналу органів і установ виконання покарань, пов'язаної із запобіганнями злочинам і правопорушенням з боку засуджених. Визначені проблемні та маловрегульовані питання з означеної тематики дослідження, а також розроблені науково обґрунтовані шляхи їх вирішення о суті.

Ключові слова: запобігання злочинам; персонал органів та установ виконання покарань; засуджений; позбавлення волі; нормативно-правовий акт; мета; завдання; діяльність.

Постановка проблеми. Одним із завдань, що визначені в кримінально-виконавчому законодавстві України, зокрема в ст. 1 Кримінально-виконавчого кодексу (далі – КВК), є завдання по запобіганню вчиненню нових кримінальних правопорушень з боку засуджених. Аналогічне завдання визначено й в ч. 2 ст. 50 Кримінального кодексу (КК), ст. 104 КВК «Оперативно-розшукова діяльність в колоніях» та в ст. 1 Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» [1]. Проте, як свідчать результати спеціальних досліджень [2] та офіційна статистика [3], реалізація у кримінально-виконавчій діяльності зазначеного завдання знаходиться на низькому рівні та є малоефективною, позаяк щорічно засуджені тільки в місцях позбавлення волі вчиняють від 400 (до 2014 р.) до 200 (на даний час) повторних злочинів, а до зняття чи погашення судимості в порядку ст. ст. 89-91 КК України – рецидивні прояви цих осіб у загальній структурі злочинності щорічно складають майже 20% (у 2013 р. – 19,9%; 2014 р. – 19,6% 2015 р. – 19,1%) [4].

Likhovycky Yaroslav

*docent Katedry Prawa
Karnego
Wydziału Prawa
Użhorodskiego
Uniwersytetu
Narodowego
doktor nauk prawnych,
(m.Użhorod, Ukraina)*

Як встановлено в ході даного дослідження, однією з обставин, що негативно впливає на ефективність запобіжної діяльності в Державній кримінально-виконавчій службі (ДКВС) України, є відсутність належних правових механізмів і гарантій, спрямованих на забезпечення завдань по запобіганню злочинам на законодавчому рівні. Вирішення цієї проблеми обумовлюється ще й тим, що відповідно вимог п. 14 ст. 92 Конституції України діяльність органів та установ виконання покарань (УВП) визначається виключно законами.

Таким чином, у наявності актуальна прикладна проблема, що потребує активізації наукових пошуків у зазначеному напрямі та підвищення у цілому ефективності запобіжної діяльності в ДКВС України.

Саме ця обставина й обумовила вибір теми цієї наукової статті та визначила основне її завдання – розробити комплекс науковообґрунтованих заходів, спрямованих на удосконалення діяльності по запобіганню вчиненню нових злочинів з боку засуджених.

Стан досліджень. Вивчення наукової літератури показало, що досить активно та плідно розробкою питань, пов'язаних із запобіганням злочинам в ДКВС України, займаються такі науковці, як: О.М. Бандурка, В.А. Бадира, І.Г. Богатирьов, О.М. Джужа, Т.А. Дениова, О.Г. Колб, І.М. Копотун, В.Я. Конопельський, О.М. Литвинов, А.Х. Степанюк, В.М. Трубников, І.С. Яковець та інші дослідники, роботи яких і склали методологічне підґрунтя при підготовці цієї наукової статті.

Виклад основних положень. Як показали результати даного дослідження, у чинному законодавстві України, що регулює питання виконання та відбування покарань відсутні правові норми щодо виявлення причин і умов, які сприяли вчиненню злочинам, за які засуджені притягнуті до кримінальної відповідальності, за винятком положень, закріплених у ч. 1 ст. 104 КВК, відповідно до яких одним із основних завдань оперативно-розшукової діяльності (ОРД) у колоніях є пошук і фіксація фактичних даних про протиправну діяльність окремих осіб та груп з метою вивчення причин умов, що сприяють вчиненню злочинів та інших правопорушень [5]. У той самий час, як вірно прийшли до висновку ряд науковців, досягнення мети виправно-ресоціалізаційного впливу на особу засудженого (ч.ч. 1,2 ст. 6 КВК) без глибокого дослідження детермінант попередньої злочинної поведінки, об'єктивно зумовлює необхідність здійснення такої діяльності [6, с. 106], хоча б на рівні загальнокримінологічного запобігання злочинам. Особливо актуальним є це завдання з огляду змісту загальноновизнаних кримінологічних постулатів, що стосуються вирішення означеної проблематики, а саме: загальна профілактика злочинів визначається єдиною системою законодавства, практикою його застосування та свідомістю осіб, які випробовують її вплив. Проте було б неправильним загальну профілактику трактувати лише як зазначене вище поняття, оскільки її зміст складає система профілактичних заходів економічного, соціального, ідеологічного, культурного та організаційного характеру, які спрямовані на розвиток економіки, покращення добробуту народу, підвищення культурного рівня, укріплення правопорядку, створення сприятливих умов життя всіх громадян [7, с. 64].

Без сумніву, що у такому ж напрямі має реалізуватись у нормах кримінально-виконавчого законодавства України й кримінологічна політика, як форма вираження мети політики у сфері боротьби із злочинністю, складовими елементами якої є зазначені види політик, враховуючи, що політика у сфері боротьби із злочинністю спирається на загальну теорію боротьби із злочинністю, яка на перше місце висуває завдання запобігання злочинності (а, не протидії, як це ведеться у сучасних правових [8] та наукових [9] джерелах), як найперспективніший напрям у вирішенні проблем зменшення її рівня та досягнення позитивних зрушень у її динаміці [10, с. 211]. По аналогічному шляху пішли й деякі зарубіжні кримінологи. Так, М. Вершин, небезпідставно вважає, що вимога запобігання злочинності висувається в кримінальній політиці на перше місце і підкреслюється з особливою силою [11, с. 223], бо в іншому випадку, як вірно зауважує Е. Бафія, можна дійти переваги покарання всім іншим засобам боротьби із злочинністю і навіть перетворенню його у фетиш [12, с. 136].

З цих міркувань та виходячи із змісту прикладних проблем, пов'язаних із запобіганням злочинам і правопорушенням в органах та установах виконання покарань, кримінально-виконавче законодавство України (ст. 2 КВК) є об'єктивно зорієнтованим не лише на створення реальних та ефективних правових механізмів для досягнення мети покарання (ч. 2 ст. 50 КК), але й містить норми, що відображають та одночасно визначають

шляхи реалізації на практиці основних засад кримінологічної політики. Додатковим аргументом з цього приводу виступає існуюча в Україні з давніх часів (принаймні, з 1991 року) кримінально-виконавча практика, що спрямована на вирішення зазначеного завдання на рівні підзаконних нормативно-правових актів. При цьому у цих правових джерелах майже ідеально визначені ті концептуальні моменти, що складають зміст запобігання діяльності, а саме: а) її мета; б) завдання; в) принципи; г) об'єкти; ґ) суб'єкти; д) інші змістовні складові [6, с. 11-39]. Саме ці та інші фундаментальні розробки могли б стати основою для видозміни чинного кримінально-виконавчого законодавства з питань запобігання злочинам, враховуючи, що згідно вимог ст. 2 КВК та рішення Конституційного Суду України від 9 липня 1998 р. № 12 – рп/98 (справа про офіційне тлумачення терміну законодавство) підзаконні нормативно-правові акти не входять до тих джерел, що складають зміст законодавства будь-якої галузі права [13]. Хоча, слід визнати, що в науковій літературі можна зустріти й інші підходи з цього питання [14, с. 10-15], але, якщо виходити із змісту ст. 150 Конституції України [15] та Закону України «Про Конституційний Суд України» [16], відповідно до яких рішення даного органу є обов'язковими до виконання на території України є остаточними і не можуть бути оскаржені, то зазначену позицію назвати обґрунтованою не можна.

Як показало вивчення відомчих та інших підзаконних нормативно-правових актів України, що стосуються вирішення завдань по запобіганню злочинам, у більшій мірі ці питання регулюються правовими джерелами, які носять конфіденційний (закритий, з обмеженим доступом) характер, що виступає однією з умов, яка негативно впливає на ефективність реалізації в кримінально-виконавчій діяльності принципу законності та в цілому завдань у сфері виконання покарань (Настанова з ОРД; Інструкція з організації охорони, нагляду і безпеки у виправних колоніях; така ж Інструкція, що стосується виховних колоній; інші). Проте, є й відкриті нормативно-правові акти, у яких створено належні правові процедури і гарантії реалізації у них змісту кримінологічної політики, які б могли скласти основу для видозміни, зокрема, положень КВК з цих питань. Мова, у першу чергу, ведеться про Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань [17]. Так, у п. 1 розділу XIX цих Правил зазначено, що з метою підтримання належного правопорядку в установах виконання покарань, попередження злочинів та правопорушень серед засуджених здійснюється комплекс спеціальних профілактичних заходів щодо виявлення, постановки на облік та організації нагляду за особами, схильними до вчинення правопорушень. Крім цього, у даному пункті Правил мова йде про те, що виявлення та постановка на профілактичний облік засуджених, які вчинили правопорушення або мають намір їх вчинити, здійснюється працівниками оперативного підрозділу шляхом досконалого вивчення матеріалів особових справ засуджених, перевірки відомостей щодо їх поведінки в ізоляторах тимчасового тримання, слідчих ізоляторах, закладах охорони здоров'я тощо, документації, у якій фіксуються порушення режиму, перегляду кореспонденції, а також інформації працівників підрозділів соціально-виховної та психологічної роботи та нагляду і безпеки.

Таким чином, у зазначеній нормі в сконцентрованому вигляді досить чітко та точно відображено суть і зміст кримінологічної політики, що можна було б викласти у виді окремої статті у КВК, привівши діяльність персоналу органів та установ виконання покарань у відповідність з вимогами принципу законності.

Не менш цікавими та методологічно значимими у контексті досліджуємої проблематики є й інші положення ПВР УВП. Зокрема, у тому ж таки п. 1 розділу XIX Правил говориться про те, що індивідуальна профілактична робота із засудженими, які перебувають на профілактичних об'єктах, здійснюється цілеспрямовано, планомірно, диференційовано з урахуванням особистості правопорушника, характеру і ступеня його соціальної занедбаності, небезпеки вчиненого злочину та інших особливостей, що мають значення для правильного вибору методів і заходів впливу. При цьому, як це витікає із змісту п. 1 розділу XIX ПВР УВП, у разі переведення засудженого, який перебуває на профілактичному обліку, до іншої установи виконання покарань працівник оперативного підрозділу долучає до його особової справи відповідні довідки-орієнтування із зазначенням підстави та строку перебування на обліку. Зняття з профілактичного обліку здійснюється комісійно на підставі достатніх даних про заміну поведінки засудженого. Підготовку матеріалів на зняття з профілактичного обліку здійснює працівник, оперативного підрозділу

з урахуванням пропозицій працівників підрозділів соціально-виховної та психологічної роботи та нагляду і безпеки [17].

Без сумніву, що доповнення КВК України зазначеними нормами ПВР УВП, не тільки «узаконило» б у повній мірі діяльність персоналу ДКВС України з питань запобігання злочинам, але й дозволило б дотримуватись у нормотворчій роботі вимог й інших принципів (верховенства права; логічності; технічної досконалості тощо) [18, с. 212-213]. Такий підхід має своїх прихильників серед науковців. Так, ряд із них небезпідставно пропонують доповнити КВК України главою 19-1 «Запобігання вчиненню нових злочинів засудженими», у якій визначити: а) категорії засуджених, що мають братись на профілактичний облік; б) правові наслідки такої діяльності персоналу колоній; в) види і межі право обмежень для такої категорії осіб; г) принципи профілактики; т.ін. [6, с. 108]. При цьому, аргументуючи свою позицію, вони зазначають, що визначення у кримінально-виконавчому законодавстві України зазначеного інституту права обумовлено, по перше, наявністю аналогічних механізмів реалізації його завдань щодо основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених (глава 16 КВК «Режим у колоніях та засоби їх забезпечення»; глава 18 «Праця засуджених до позбавлення волі»; глава 19 «Виховний вплив на засуджених до позбавлення волі»; ін.), а, по-друге, приведенням існуючої практики профілактики злочинів в УВП у чітку відповідність з вимогами ст.ст. 19, 63 Конституції України, відповідно до яких правообмеження щодо засуджених мають вводиться лише на підставі закону та вироку суду, а не згідно відомчих нормативно-правових актів України, що має місце у теперішній час [6, с. 108].

У цілому погоджуючись з такою позицією, слід зазначити, що запропоновані видозміни КВК логічно було б викласти у Загальній частині цього Кодексу, шляхом доповнення її, зокрема, главою 4-1 «Діяльність органів та установ виконання покарань по запобіганню злочинам», позаяк реалізація запобіжної функції у сфері виконання покарань передбачає профілактичний вплив на всі категорії засуджених (як до покарань, пов'язаних з позбавленням волі, так і щодо тих, які реалізуються у виді ізоляції їх від суспільства). На жаль, законодавець пішов (і ця тенденція продовжується й у сьогоднішній день) по-іншому шляху, а саме: розширюючи по об'єму права засуджених (що, звичайно, варто підтримати з огляду міжнародно-правових вимог та зобов'язань України у цій сфері діяльності [19]), автори законопроекту одночасно звужують повноваження персоналу органів та установ виконання покарань, що стосуються діяльності по запобіганню злочинам і правопорушенням. Показовою у цьому сенсі є ч. 5 ст. 8 КВК «Основні права засуджених», у якій зазначено, що забороняється переривання сну засуджених для здійснення перевірки наявності засуджених, позаяк саме відсутність останніх на спальних місцях, зокрема у нічний час, як показує практика, як правило, пов'язана із вчиненням останніми різноманітних злочинів (підготовка до втечі з місць позбавлення волі; вживання алкогольних напоїв або наркотичних засобів; організація злочинного угруповання; т. ін.) [20, с. 183-2410]. Звичайно, і в даній ситуації необхідно погодитись із законодавцем, зазначені перевірки мають проводитись при наявності достатніх підстав не тільки щодо окремо в'язаних осіб, які знаходяться на профілактичному обліку.

Висновок. Таким чином, виходячи з приведенного аналізу, слід визнати, що без закріплення на рівні закону правових механізмів реалізації завдання по запобіганню злочинам з боку засуджених, а також визначення ефективних правових гарантій діяльності персоналу ДКВС України з цих питань, ефективність останніх буде низькою та досить затратною у зв'язку з відсутністю належних ресурсів, засобів і можливостей правового характеру.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про оперативну-розшукову діяльність : Закон України від 18 лютого 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 22. – Ст. 303.
2. Колб О.Г. Установа виконання покарань: як суб'єкт запобігання злочинам: Дис... докт. юрид. наук: 12.00.08 / О.Г. Колб. – К.: КНУВС, 2007. – 513 с.
3. Про діяльність підрозділів охорони, нагляду і безпеки кримінально-виконавчих установ у 2016 році: Інформ. бюл. – К.: Міністерство юстиції України, 2017. – КН. 1. – 69 с.
4. Кулик О.Г. Сучасна кримінальна ситуація в Україні: тенденції і прогноз // <http://www.nbuv.gov.ua>.

5. Кримінально-виконавчий кодекс України: прийнятий Верховною Радою України 11 липня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3-4. – Ст. 21.
6. Сучасна кримінально-виконавча політика України : [моногр.]. – [2-ге вид. виправ. і переробл.] / [Колб О. Г., Захаров В. П., Кондратішина В. В. та ін.] ; за заг. ред. О. Г. Колба. – Луцьк : ПП В. П. Іванюк, 2008. – 210 с.
7. Колб О.Г. Запобігання злочинності в місцях позбавлення волі: Навч. посіб. – Луцьк: РВВ «Вежа» Волин. держ. ун-т ім. Лесі Українки, 2005. – 494 с.
8. Закон України «Про Національну поліцію». Науково-практичний коментар [текст] / за заг. ред. Петкова С.В. – К.: «Центр учбової літератури», 2015. – 240 с.
9. Бандурка А.М., Давыденко Л.М. Преступность в Украине: причины и противодействие: Монография. – Х.: Гос. спец. Изд-во «Основа», 2003. – 368 с.
10. Фріс П. Л. Кримінально-правова політика України : дис... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Фріс Павло Львович. – К., 2006. – 418 с.
11. Вермеш М. Основные проблемы криминологии. – М.: Прогресс, 1978. – 272 с.
12. Бафия Е. Проблемы криминологии. Диалектика криминогенной ситуации. – М.: Юридическая литература, 1983. – 149 с.
13. Рішення Конституційного Суду України «У справі за конституційним зверненням Київської міської ради професійних спілок щодо офіційного тлумачення частини третьої статті 21 Кодексу законів про працю України (справа про тлумачення терміна «законодавство»)» № 12–рп/98 від 9 лип. 1998 р. // Офіційний вісник України. – 1998. – № 32. – Ст. 1209.
14. Кримінально-виконавчий кодекс України : наук.-практ. комент. / А. Х. Степанюк, І. С. Яковець ; за заг. ред. А. Х. Степанюка. – Х. : Юрінком Інтер, 2005. – 560 с.
15. Конституція України : зі змінами. – Х.: Право, 2016. – 68 с.
16. Про Конституційний Суд України: Закон України від 16.10.1996 № 422-96ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 49. – Ст. 272.
17. Правила внутрішнього розпорядку установ виконання покарань, затв. наказом Державного департаменту України з питань виконання покарань від 25 груд. 2003 р. № 275 // Офіційний вісник України. – 2004. – № 52 (ч. 2). – Ст. 2898.
18. Теорія держави і права : підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О. В. Петришин, С. П. Погребняк, В. С. Смородинський та ін.; за ред. О. В. Петришина. – Х. : Право, 2014. – 368 с.
19. Статут Ради Європи // http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_001.
20. Запобігання правопорушенням у місцях позбавлення волі: навч. посіб. – вид. 2-ге, допов. і виправ. – В.Л. Ортинський, О.Г. колб, В.П. Захаров та ін.; за заг. ред. В.Л. Ортинського та О.Г. Колба. – Луцьк: ПП Іванюк В.П., 2010. – 244 с.

SOME SUBSTANTIAL ELEMENTS OF THE SAFETY ACTIVITIES OF THE STAFF OF THE STATE CRIMINAL-EXECUTIVE SERVICE OF UKRAINE

J. LIHOVICKIY

Statement of the problem. One of the tasks that are defined in the criminal-Executive legislation of Ukraine, in particular article 1 of the Executive Penal code (hereinafter WHC) is to prevent the Commission of new criminal offences by convicts. Similar job is defined in part 2 of article 50 of the Criminal code (criminal code), article 104 of KVN "Operatively-search activity in colonies" and in article 1 of the Law of Ukraine "On operational-investigative activity[1]. However, as evidenced by the results of special studies [2] and the official statistics [3], the implementation of criminal Executive activity of this task is low and is ineffective, because every year the convicts in the prison making between 400 (up to 2014) 200 (present) of re-offending, and to remove or repayment of a criminal record in the order in articles 89-91 of the criminal code of Ukraine – recurrent manifestations of these persons in the General structure of crime each year is almost 20% (in 2013. – 19,9%; 2014 – 19.6% for 2015 – 19,1%) [4].

As stated in the course of this study, one of the reasons, affects the effectiveness of preventive activities in the State criminal Executive service (DCAF), Ukraine is the lack of adequate legal mechanisms and guarantees to ensure that the tasks of crime prevention at the

legislative level. The solution of this problem is due to the fact that according to the requirements of paragraph 14 article 92 of the Constitution of Ukraine the activity of organs and establishments of execution of punishments (UIN) is determined exclusively by laws.

Thus, a current applied problem that requires enhancing scientific research in the specified direction and increase the overall efficiency of preventive activity in Ukraine DCAF.

This circumstance led to the choice of the topic of this research article and identified its main task is to develop a set naukovovirobnicha of measures aimed at improving the prevention of new crimes by convicts.

The state of research. The scientific literature has shown that actively and fruitfully developing issues related to the prevention of crimes in Ukraine DCAF engaged in such scientists as: A. M. Bandurka, V.A. Badiru, I. G. Bogatyrev, A. M. Dzuza, T. A., Denisova, A. G. Kolb, I. M. Kopotun, V. J. Konopelski, A. M. Litvinov, A., Stepaniuk, V. M. Trubnikov, I. S. Yakovets and other researchers, the work which made up the methodological basis for the preparation of this scientific article.

Summary of the main provisions. As shown by the results of this study, the current legislation of Ukraine which regulates the issues of execution and serving of sentences there is no legal provision regarding identification of the causes and conditions that contributed to the Commission of crimes for which convicts were brought to criminal responsibility, with the exception of the provisions in part 1 of article 104 KVN, according to which one of the main objectives of operational-investigative activity (OSA) in the colonies is finding and fixing evidence about the illegal activities of individuals and groups with the aim of investigating the conditions conducive to the Commission of crimes and other offences [5]. At the same time, as rightly came to the conclusion a number of scholars, achieve the purpose of correctional resource impact on the personality of the convict (p. 1,2, article 6 of the WHC) without a deep study of the determinants of the previous criminal behavior objectively leads to the necessity of such activities [6, p. 106], at least at the level Sahalinenergo prevent crimes. Particularly relevant is this job based on the content recognized criminological tenets concerning the solution of the designated problems, namely, the General prevention of crimes is determined by a uniform system of legislation, practices and consciousness of individuals who experience its impact. However, it would be wrong overall prevention to treat only as specified above concept because it amounts to a system of preventive measures of economic, social, ideological, cultural and organizational nature, aimed at developing the economy and improving people's well-being, cultural enrichment, strengthening the rule of law, creating favorable conditions of life of all citizens [7, p. 64].

Without a doubt, that in the same direction should be realized in the norms of criminal-Executive legislation of Ukraine and criminological policy as a form of expression policy objectives in the sphere of fight against crime, constituent elements which are the types of policies, given that policy in the sphere of fight against crime draws on the General theory of crime fighting, which first put forward the task of crime prevention (not reaction, as it is in modern legal [8] and [9] sources) as the most promising direction in solving the problems of low level and the achievement of positive changes in its dynamics [10, p. 211]. A similar path was followed by some foreign criminologists. So, M. Tops, reasonably believes that the requirement for the prevention of crime extends the criminal policy in the first place and emphasized with particular force [11, p. 223], for otherwise, as rightly observes E. Bufa can be reached the benefits of the punishment to all other means of fighting crime and even turning it into a fetish [12, p. 136].

From these considerations and based on the content of applied problems related to the prevention of crimes and offences in bodies and institutions of execution of punishments of criminal-Executive legislation of Ukraine (article 2 of the WHC) is objectively focused not only on the creation of real and effective mechanisms to achieve the objectives of punishment (part 2 of article 50 of the criminal code), but also contains provisions that simultaneously reflecting and defining ways of implementing the basic principles of criminological policy. An additional argument for this reason acts existing in Ukraine since long time (at least since 1991) of the criminal Executive practice, aimed at the solution of this problem at the level of subordinate normative-legal acts. Thus in these legal sources is almost perfectly defined those conceptual moments that make up the content of prevention activities, namely: a) objective; b) objectives; C) the principles; d) the objects; g) subjects; d) other aspects [6, p. 11-39]. These and other fundamental developments could be the basis for modification of the current criminal-Executive legislation on the prevention of crime, given that, in accordance with the requirements of article 2

of the WHC and the decision of the constitutional Court of Ukraine dated July 9, 1998 № 12 – RP/98 (case on official interpretation of legislation) and subordinate normative legal acts are not included as sources that make up the content of the legislation any branch of law [13]. Although, it should be recognized that in scientific literature one can find other approaches on the matter [14, p. 10-15], but, judging from the content of the article. 150 of the Constitution of Ukraine [15] and the law of Ukraine "About the constitutional Court of Ukraine" [16] according to which the decisions of this body are binding on the territory of Ukraine are final and cannot be challenged, the specified position can not be called reasonable.

As shown by the study of departmental or other sub-legal acts of Ukraine concerning the tasks to prevent crimes, to a greater extent these issues are governed by legal sources, which are of a confidential (closed, restricted) nature, which is one of the conditions, which negatively affects the efficiency of implementation in correctional activities of the principle of legality and General tasks in the sphere of execution of punishments (Manual ORD; instruction on organization of guard supervision and security in correctional colonies; the same instruction with regard to educational colonies; others). However, there are open regulatory legal acts that have established the appropriate legal procedures and safeguards implementing them in the content of criminological policy, which could be the basis for modifications, in particular the provisions of KVN of these issues. This, in turn, leads to internal Regulations of penal institutions [17]. Thus, in p. 1 of section XIX of these Regulations provided that in order to maintain proper law and order in penal institutions, prevention of crimes and offenses among prisoners carried out a complex of preventive measures for the identification, registration and organization of the supervision of persons likely to commit offences. In addition, in this clause refers to the fact that the identification and registration of preventive records of convicted offenders or intending to commit, is the employees of the operational units through a thorough study of the materials of the personal Affairs of convicted background check regarding their behavior in detention centres, prisons, health care institutions, documentation, which are recorded violations of the regime, viewing correspondence, and information of employees of divisions of socio-educational and psychological work supervision and security.

Thus, this norm is concentrated in a sufficiently clear and accurately reflected the essence and content of criminological policy that could be presented in a separate article in the WHC, leading the activities of the personnel of bodies and establishments of execution of punishments in accordance with the requirements of the principle of legality.

No less interesting and methodologically important in the context of docum perspective, there are other provisions of the ISD the win. In particular, in the same paragraph 1 of section XIX of the Rules States that the individual preventive work with convicts who are on the preventive objects that is deliberately, systematically, differentially taking into account the personality of the offender, the nature and extent of its social neglect, danger of the crime committed and other features of importance for the correct selection of methods and interventions. In this case, as it arises from the content p. 1 section XIX TACs win, in case of transfer of the convicted person consisting on the preventive account in another institution of corrections employee operational unit attaches to an individual file corresponding to reference-orientation, indicating the reason and duration of stay. Removal from the preventive account is the Commission on the basis of sufficient data on the replacement behavior of the convicted person. Preparation of materials for removal from the preventive account be exercised by operational unit, taking into account proposals of employees of divisions of socio-educational and psychological work supervision and safety [17].

No doubt that the addition of KVK of Ukraine, these standards are TACs win, not only "legalized" to the full extent of the activities of the DCAF staff of Ukraine on the prevention of crime, but would stick to the legislative work requirements and other principles (the rule of law; logic; technical excellence, etc) [18, p. 212-213]. This approach has its supporters among scientists. So, a number of them reasonably propose to add KVN of Ukraine Chapter 19-1 "prevent the Commission of new crimes by convicts," which determine: a) the categories of prisoners should be taken on the preventive account; b) legal consequences of such activities of the personnel of colonies; C) the types and boundaries of right restrictions for this category of persons; d) the principles of prevention; etc. [6, p. 108]. In this case, arguing their position, they note that the definition in the criminal-Executive legislation of Ukraine specified the Institute of law is based, firstly, the presence of similar mechanisms for the implementation of its tasks in relation to fixed assets corrections and resizes convicts (Chapter 16 of KVN "the Regime in colonies and

their means of support"; Chapter 18 "the Labour of persons sentenced to imprisonment"; Chapter 19 "the Educational influence on persons sentenced to incarceration"; etc.), and, secondly, bringing the current practice of crime prevention in ITU in strict accordance with the requirements of articles 19 and 63 of the Constitution of Ukraine, according to which *pravoobladyanie* convicted should be imposed only on the basis of the law and the sentence of the court, and not by departmental normative-legal acts of Ukraine, which is currently the case [6, p. 108].

Generally agreeing with this position, it should be noted that the proposed modification of the WHC it would be logical to put in the General part of this Code by supplementing it, in particular, Chapter 4-1 "the Activities of bodies and institutions of execution of punishments on the prevention of crime", because the implementation of safety functions in the sphere of execution of punishments provides for profilattici influence on all categories of prisoners (as to penalties involving deprivation of liberty, and concerning those that are implemented in the form of isolating them from society). Unfortunately, the legislator went (and this trend continues in the present), in another way, namely by expanding the scope of the right of convicted persons (which, of course, worth supporting, taking into account international legal obligations and commitments of Ukraine in this field [19]), the authors of the bills at the same time narrow the authority of the personnel of bodies and establishments of execution of punishments concerning the prevention of crimes and offences. Indicative in this sense is part 5 of art. 8 KVN "Basic rights of prisoners", which indicates that it is prohibited to interrupt the sleep of convicts to check for the prisoners, because the absence of the latter in places, particularly at night, as practice shows, usually associated with the latest commit various crimes (preparing to escape from prison; the use of alcoholic beverages or narcotic drugs; organization of a criminal gang; etc.) [20, p. 183-2410]. Of course, in this situation it is necessary to agree with the legislator, the test should be conducted when there are sufficient grounds, not only relatively viscous separate persons who are on the preventive account.

Conclusion. Thus, based on the above analysis, it should be recognized that in the absence in the law legal mechanisms for the implementation of tasks to prevent crimes by the convicts, as well as the determination of effective legal guarantees for the activities of the DCAF staff of Ukraine on these issues, the effectiveness of the latter is low and is quite expensive in the absence of adequate resources, means and capabilities of a legal nature.

REFERENCES:

1. Pro operativno-rozshukovu diyalnist : Zakon Ukrayiny vid 18 lyutnya 1992 r. // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 1992. – № 22. – St. 303.
2. Kolb O.G. Ustanova vykonannya pokaran: yak subyekt zapobigannya zlochynam: Dys... dokt. yuryd. nauk: 12.00.08 / O.G. Kolb. – K.: KNUVS, 2007. – 513 s.
3. Pro diyalnist pidrozdiliv oxorony, naglyadu i bezpeky kryminalno-vykonavchyx ustanov u 2016 roci: Inform. byul. – K.: Ministerstvo yustyciyi Ukrayiny, 2017. – KN. 1. – 69 s.
4. Kulik O.G. Suchasna kryminalna sytuaciya v Ukrayini: tendenciyi i prognoz // <http://www.nbu.gov.ua>.
5. Kryminalno-vykonavchyj kodeks Ukrayiny: pryjnyatyj Verhovnoyu Radoyu Ukrayiny 11 lypnya 2003 roku // Vidomosti Verhovnoyi Rady Ukrayiny. – 2004. – № 3-4. – St. 21.
6. Suchasna kryminalno-vykonavcha polityka Ukrayiny : [monogr.]. – [2-ge vyd. vyprav. i pererobl.] / [Kolb O. G., Zaxarov V. P., Kondratishyna V. V. ta in.] ; za zag. red. O. G. Kolba. – Luczk : PP V. P. Ivanyuk, 2008. – 210 s.
7. Kolb O.G. Zapobigannya zlochynnosti v miscyax pozbavlennya voli: Navch. posib. – Luczk: RVV «Vezha» Volyn. derzh. un-t im. Lesi Ukrayinky, 2005. – 494 s.
8. Zakon Ukrayiny «Pro Nacionalnu policiyu». Naukovo-praktychnyj komentar [tekst] / za zag. red. Pyetkova S.V. – K.: «Centr uchbovoyi literatury», 2015. – 240 s.
9. Bandurka A.M., Davidenko L.M. Prestupnost v Ukrayne: prychny y protyvodejstvye: Monografyya. – X.: Gos. specz. Yzd-vo «Osnova», 2003. – 368 s.
10. Fris P. L. Kryminalno-pravova polityka Ukrayiny : dys... dokt. yuryd. nauk : 12.00.08 / Fris Pavlo Lvovych. – K., 2006. – 418 s.
11. Vermesh M. Основные проблемы криминологии. – М.: Progress, 1978. – 272 s.
12. Bafyya E. Проблемы криминологии. Диалектика криминогенной ситуации. – М.: Юридическая литература, 1983. – 149 s.

13. Rishennya Konstytucijnogo Sudu Ukrayiny «U spravi za konstytucijnym zvernennjam Kyivskoyi miskoyi rady profesijnyx spilok shhodo oficijnogo tlumachennya chastyny tret'oi statti 21 Kodeksu zakoniv pro pracyu Ukrayiny (sprava pro tlumachennya termina «zakonodavstvo»)» № 12–rp/98 vid 9 lyp. 1998 r. // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 1998. – # 32. – St. 1209.
14. Kryminalno-vykonavchij kodeks Ukrayiny : nauk.-prakt. koment. / A. X. Stepanyuk, I. S. Yakovecz ; za zag. red. A. X. Stepanyuka. – X. : Yurinkom Inter, 2005. – 560 s.
15. Konstytuciya Ukrayiny : zi zminamy. – X.: Pravo, 2016. – 68 s.
16. Pro Konstytucijnyj Sud Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 16.10.1996 # 422-96VR // Vidomosti Verxovnoyi Rady Ukrayiny. – 1996. – № 49. – St. 272.
17. Pravyla vnutrishnogo rozporyadku ustanov vykonannya pokaran, zatv. nakazom Derzhavnogo departamentu Ukrayiny z pytan vykonannya pokaran vid 25 grud. 2003 r. # 275 // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2004. – № 52 (ch. 2). – St. 2898.
18. Teoriya derzhavy i prava : pidruch. dlya stud. yuryd. vyshh. navch. zakl. / O. V. Petryshyn, S. P. Pogrebnyak, V. S. Smorodynskij ta in.; za red. O. V. Petryshyna. – X. : Pravo, 2014. – 368 s.
19. Statut Rady Yevropy // http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/994_001.
20. Zapobigannya pravoporushennyam u miscyax pozbavlennya voli: navch. posib. – vyd. 2-ge, dopov. i vyprav. – V.L. Ortynskyj, O.G. kolb, V.P. Zaxarov ta in.; za zag. red. V.L. Ortynskogo ta O.G. Kolba. – Luczk: PP Ivanyuk V.P., 2010. – 244 s.